

Capitolul I. Drept administrativ

I. Emiterea unei autorizații de construire. Cerințele prevăzute de Legea nr. 50/1991

Legea nr. 50/1991, art. 1, art. 2, art. 4
Normele metodologice de aplicare a
Legii nr. 50/1991^[1], art. 63 alin. (2)
Legea nr. 554/2004, art. 1, art. 8

Autorizația de construire constituie actul final de autoritate al administrației publice locale pe baza căruia este permisă executarea lucrărilor de construcții, corespunzător măsurilor prevăzute de lege referitoare la amplasarea, conceperea, realizarea, exploatarea și postutilizarea construcțiilor și se emite în baza documentației pentru autorizarea executării lucrărilor de construcții, elaborată în condițiile legii, în temeiul și cu respectarea prevederilor documentațiilor de urbanism existente.

Nu se poate solicita anularea unei autorizații emise în baza unei hotărâri judecătorești, și, nici pentru motive ulterioare emiterii acesteia.

Decizia nr. 2068/R/24.04.2012 (M.C.)

Prin sentința civilă nr. 1247/19.05.2011, pronunțată de Tribunalul Covasna, s-a respins acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamanta Comuna O., prin primar, în contradictoriu cu pârâțul C.J. Covasna, precum și cererea de intervenție formulată de intervenienta SC I.I. SRL în interesul pârâțului.

Pentru a pronunța această soluție prima instanță a reținut că autorizația de construire nr. 39/23.03.2010 a fost emisă pentru reamenajarea spațiului comercial existent, în favoarea intervenientei SC I.I. SRL, de către pârâțul C.J. Covasna. De asemenea, SC I.I. SRL deține contract autentic de închiriere cu proprietarul tabular al imobilului asupra unei suprafețe de 100 mp, pe o perioadă de 25 ani, drept care, aserțiunea reclamantei că s-ar fi construit pe o suprafață mai mare de 17 mp, suprafața construcției vechi, nu este de natură să conducă la anularea actului administrativ emis de pârâtă.

Autorizația de construcție nr. 39/23.03.2010 s-a acordat în baza avizului favorabil dat de către reclamantă, respectiv Comuna O. La emiterea acestui aviz reclamanta nu a invocat lipsa avizului

^[1] Aprobate prin Ordinul MDRL nr. 839/2009.

pentru canalizare și apă, considerând, la acest moment, că totul este legal. De altfel, avizul favorabil a fost emis de către reclamantă la obligația și dispoziția Tribunalului Covasna, prin sentința civilă nr. 52 din 20 ianuarie 2009, rămasă definitivă și irevocabilă prin nerecurare. Consecința faptului că există un aviz favorabil neanulat și acordat de către reclamantă este aceea că nu se poate anula autorizația de construcție, câtă vreme nu este anulat avizul favorabil aflat în ființă. Lucrarea „Reamenajarea spațiului existent” a fost deja executată, și, la acest moment, nu mai subzistă condițiile anulării autorizației de construire. Canalizarea de apă era efectuată în momentul emiterii autorizației de construcție, iar intervenienta a beneficiat de aceasta în baza unui contract de prestări de servicii. Aceste aspecte au fost foarte atent analizate de către Consiliul județean Covasna la emiterea autorizației de construcție.

Solicitarea acordului deținătorului rețelelor de apă și canalizare nu este necesară odată ce alimentarea cu apă, cât și canalizarea menajeră au existat, păstrându-se rețeaua existentă de la branșament, modificându-se doar traseul legăturilor obiectelor sanitare în interesul construcției. Prin urmare, cererea reclamantei este nejustificată, iar tribunalul a constatat că, în speță, nu pot fi incidente dispozițiile art. 1 și 8 din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ, drept care, soluția a fost respingerea cererii reclamantei. S-a constatat că aceeași soartă o are și cererea de intervenție care sprijină numai apărarea pârâtului, deoarece a rămas fără obiect în condițiile date.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamanta Comuna O., prin primar, criticând-o pentru nelegalitate în temeiul art. 304 pct. 9 C. proc. civ.

În dezvoltarea motivelor de recurs a arătat că nu putea fi emisă o autorizație de construcție pentru reamenajarea spațiului comercial existent, în condițiile în care acest spațiu era edificat pe o suprafață de 17 mp, iar în memoriul tehnic de rezistență se prevede că „Obiectul prezentului proiect îl constituie reamenajarea spațiului comercial existent, în suprafață de 100 mp, într-o construcție nouă, modernă, provizorie, din confecții metalice ușor demontabile”. Organul emitent trebuia fie să refuze emiterea autorizației de construire, fie să pună în vedere SC I.I. SRL să solicite o autorizație conformă cu adevăratele sale intenții: demolarea construcției vechi și realizarea unei construcții noi. Nu s-a solicitat și obținut avizul conform pentru alimentarea cu apă și canalizare, aviz obligatoriu așa cum s-a prevăzut în certificatul de urbanism și în avizul favorabil emis de către Primăria O.

Nelegalitatea autorizației de construcție nr. 39/23.03.2010 a fost evidențiată și de către Inspectoratul de Stat în Construcții, prin Direcția județeană de control în construcții Covasna care, în procesul-verbal de inspecție nr. 36/09.06.2010, reține, la rândul său, o serie de neconformități. SC I.I. SRL a fost identificată că folosește apă din sistemul public al comunei O., fără să fie sigilat contorul de apă, care nu funcționa și nu înregistra consumul, precum și prin intermediul unui bransament executat fără autorizație, sens în care s-a încheiat procesul-verbal nr. 3530/19.05.2010. Certificatul de urbanism menționează că această construcție poate să fie o construcție provizorie și poate fi realizată numai după demolarea celei existente, fiind necesare mai multe avize și acorduri, printre care și acordul deținătorului de apă și canalizare.

La dosar a depus întâmpinare intimatul Consiliul județean Covasna, solicitând respingerea recursului. Acesta a menționat că: la emiterea autorizației a respectat prevederile art. 63 alin. (2) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991; SC I.I. SRL a încheiat un contract de prestări servicii publice de alimentare cu apă și canalizare menajeră cu Primăria O., deci nu se impunea un nou acord al acestor rețele; beneficiarul construcției deține un contract de închiriere pe 25 de ani cu proprietarul terenului înscris în cartea funciară.

Pe parcursul soluționării litigiului s-a efectuat și o expertiză extrajudiciară topografică prin care recurenta susține că autorizația de construire s-ar fi dat pe un alt amplasament.

Analizând actele, lucrările dosarului și sentința civilă, Curtea a constatat că recursul este nefondat raportat la motivele de recurs invocate.

Reclamanta Comuna O., prin primar, a solicitat anularea autorizației nr. 39/23.03.2010 emisă de Consiliul județean Covasna pe motive de nelegalitate. Prin autorizația de construire nr. 39/23.03.2010, emisă de Consiliul județean Covasna, s-a autorizat executarea lucrărilor de construire pentru reamenajarea spațiului comercial deja existent, conform documentației tehnice anexate cererii în favoarea SC I.I. SRL.

Conform art. 1 din Legea nr. 50/1991, republicată, în vigoare la data emiterii autorizației a cărei anulare se solicită „executarea lucrărilor de construcții este permisă numai pe baza unei autorizații de construire sau de desființare, emisă în condițiile prezentei legi, la solicitarea titularului unui drept real asupra unui imobil – teren și/sau construcții – identificat prin număr cadastral, în cazul în care

legea nu dispune altfel”. În speță, solicitantul SC I.I. SRL deține un contract de închiriere pe 25 de ani cu proprietarul terenului înscris în cartea funciară.

Curtea a constatat, de asemenea că, în speță, autorizația de construire s-a eliberat respectându-se și prevederile art. 2., art. 2¹ și art. 4 din Legea nr. 50/1991, menționate de către Consiliul județean Covasna, cu avizul primarului comunei O., având în vedere faptul că această comună nu are o structură organizatorică de specialitate în domeniul autorizării construcțiilor. Consiliul județean Covasna, emitentul actului atacat, a constatat că beneficiarul autorizației are toate documentele necesare, respectiv certificat de urbanism, documentația tehnică cerută prin acesta, avizele solicitate etc.

De asemenea, a constatat că aspectele cu privire la amplasarea construcției, dreptul deținut de SC I.I. SRL etc. au făcut și obiectul analizei în dosarul nr. 1302/119/2008. Prin sentința civilă nr. 52/23.03.2009 pronunțată de Tribunalul Covasna, irevocabilă, pârâțul, Primarul comunei O., a fost obligat să avizeze favorabil cererea reclamantei SC I.I. SRL și să emită aviz favorabil pentru obținerea autorizației de construire cu obiect reamenajare spațiu comercial deja existent. Atunci singura obiecție a recurente din prezentul dosar a fost că terenul respectiv i-ar aparține ei, și nu unei alte persoane fizice sau juridice. Corect s-a arătat că autorizația de construire s-a eliberat pentru terenul proprietate privată a numitei M.V. cu care intervenienta din acest dosar are un contract de închiriere pe 25 ani.

Documentația este pentru o construcție de 100 mp. Chiar dacă recurenta a susținut că se impunea solicitarea a două autorizații, una pentru demolare, cealaltă pentru construire, fragmentarea documentației nu este obligatorie. Corect s-au aplicat și prevederile art. 63 alin. (2) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991 aprobate prin Ordinul MDRL nr. 839/2009. Pe terenul pe care se dorea amplasarea construcției existau intabulate, conform înregistrării efectuate în cartea funciară, o „casă de piatră”, o magazie de cereale, respectiv remiza de mașini agricole care puteau fi reamenajate, iar existența unui chioșc metalic (invocată de reclamantă) construcție provizorie neautorizată nu impunea o autorizație de demolare conform ordinului menționat.

În privința avizului conform pentru alimentare cu apă și canalizare menajeră, corect s-a arătat că SC I.I. SRL deținea un contract valabil cu privire la prestări servicii publice de alimentare cu apă și canalizare menajeră chiar cu Comuna O. Aceasta nu a invocat lipsa avizului său pentru bransarea la rețea și a încasat plățile aferente consumului. S-a reținut prin documentația tehnică în mod expres că „instalația de apă

și canalizare se va prelungi în interior la poziția noilor consumatori fără a afecta branșamentele existente”, iar conform breviarului de calcul necesarul de apă rece și cantitatea de apă uzată menajeră nu depășesc cantitativ consumul existent și nu modifică condițiile contractului” deja încheiat între părți. A solicita un nou aviz în aceste condiții ar reprezenta un abuz de drept. La documentația tehnică a fost anexată și o copie a contractului de furnizare menționat, deci emitentul autorizației de construire a verificat și acest aspect.

Recurenta critică și alte aspecte care, însă, nu țin de legalitatea emiterii actului administrativ contestat. Amplasarea chioșcului pe alt număr topografic, neconformitățile tehnice ale construcției deja efectuate sau susținerea că instanța nu se poate substitui autorității publice nu pot fi analizate în acest cadru procesual. Instanța a verificat legalitatea emiterii autorizației de construire și a avut în vedere documentația prezentată la data cererii și hotărârea judecătorească menționată anterior. Dacă nu s-au respectat cerințele tehnice ulterior există alte sancțiuni, nu anularea autorizației de construire. În privința avizului dat, nu se poate repune în discuție acest aspect, fiind autoritate de lucru judecat.

Controlul efectuat de Inspectoratul de Stat în Construcții, prin Direcția județeană de control în construcții Covasna, finalizat prin procesul-verbal de inspecție nr. 36/09.06.2010, arată că cererea de emiterie a autorizației este în neconcordanță cu certificatul de urbanism care se execută pe teren în realitate. Curtea a reținut că se impune verificarea concordanței lucrărilor realizate cu autorizația de construire. Certificatul de urbanism este un act de informare cu privire la situația juridică a terenului, la cerințele tehnice, avize etc. Autorizația de construire constituie actul final de autoritate al administrației publice locale pe baza căruia este permisă executarea lucrărilor de construcții corespunzător măsurilor prevăzute de lege referitoare la amplasarea, conceperea, realizarea, exploatarea și postutilizarea construcțiilor și se emite în baza documentației pentru autorizarea executării lucrărilor de construcții, elaborată în condițiile legii, în temeiul și cu respectarea prevederilor documentațiilor de urbanism existente. Documentația pentru autorizarea lucrării de construire a fost analizată de instanța de judecată și prin sentința civilă nr. 52/2009. În avizul respectiv s-au invocat aceleași motive ca și prin prezenta acțiune, în scopul obstrucționării obținerii autorizației de construire. În această privință s-a arătat că există autoritate de lucru judecat, putând fi invocate, eventual, aspecte ulterioare pronunțării acestei hotărâri, dar anterioare emiterii autorizației criticate.

Faptul că SC I.I. SRL a fost identificată că folosește apă din sistemul public al comunei O., fără să fie sigilat contorul de apă, care nu funcționa și nu înregistra consumul, precum și prin intermediul unui branșament executat fără autorizație, fapt consemnat prin procesul-verbal nr. 3530/19.05.2010, nu vizează nici el legalitatea autorizației de construire, ci executarea contractului de furnizare apă.

Pentru toate aceste considerente, constatând că niciunul dintre motivele invocate nu este întemeiat, Curtea în temeiul art. 312 alin. (1) C. proc. civ. raportat la art. 304 pct. 9 și 304¹ C. proc. civ. a respins recursul declarat și a menținut sentința civilă cu completarea motivării din decizie.

2. Anulare act administrativ. Anularea măsurii stabilite prin acte administrative emise de ARR. Excepția lipsei de obiect. Excepția lipsei de interes. Retragerea dreptului unei persoane de a îndeplini funcția de persoană desemnată să conducă activitatea de transport rutier

O.U.G. nr. 109/2005^[1], art. 18
Ordinul MTCT nr. 1892/2006^[2]

Acțiunea nu este lipsită de obiect, atât timp cât actul administrativ contestat nu a fost revocat sau desființat. Interesul este folosul personal, direct urmărit de parte în promovarea căii de atac. Reclamanta căreia i s-a respins la fond acțiunea are interes în declararea recursului și analizarea de către o instanță superioară celei care a pronunțat hotărârea atacată a motivelor sale.

Nu se poate retrage dreptul de a îndeplini funcția de persoană desemnată să conducă activitatea de transport rutier pe o perioadă de 2 ani, dacă persoana în cauză nu îndeplinea la data săvârșirii contravenției această funcție, fiind numită abia ulterior. Nu poate fi sancționată o persoană pentru fapte săvârșite anterior exercitării în condiții legale a funcției respective.

Decizia nr. 1529/R/2012 (M.C.)

Prin sentința civilă nr. 1923/CA/18.04.2011 pronunțată de Tribunalul Brașov, Secția comercială și de contencios administrativ

^[1] Abrogată prin O.G. nr. 27/2011 privind transporturile rutiere (M. Of. nr. 625 din 2 septembrie 2011).

^[2] Abrogat prin Ordinul ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 980 din 30 noiembrie 2011 pentru aprobarea Normelor metodologice privind aplicarea prevederilor referitoare la organizarea și efectuarea transporturilor rutiere și a activităților conexe acestora stabilite prin O.G. nr. 27/2011 privind transporturile rutiere (M. Of. nr. 854 bis din 2 decembrie 2011).

s-a respins acțiunea formulată de reclamanta SC L. SRL Brașov în contradictoriu cu pârâta Autoritatea Rutieră Română (ARR) – Agenția Brașov.

Pentru a pronunța această soluție prima instanță a reținut că reclamanta a fost înștiințată – prin adresa nr. 8870/22.09.2010 – că, având în vedere procesul-verbal de contravenție prin care a fost sancționată pentru săvârșirea contravenției prevăzute la art. 57² lit. b) din O.U.G. nr. 105/2005 și, în conformitate cu prevederile art. 18 alin. (2) lit. c) din O.U.G. nr. 109/2005, corelat cu art. 6 alin. (6¹) pct. 1 din Normele aprobate prin OMTCT nr. 1892/2006, nu mai este îndeplinită condiția de onorabilitate pentru obținerea licenței de transport în cont propriu, iar dl. L. nu mai poate îndeplini funcția de persoană desemnată să conducă permanent și efectiv activitatea de transport rutier pe o perioadă de 2 ani de la data de 11.03.2010.

Printr-o cerere adresată pârâtei, reclamanta a arătat că dl. L. este numit în funcția de persoană desemnată doar începând cu data de 01.04.2010, motiv pentru care apreciază că nu poate fi sancționat pentru o faptă întâmplată înainte de numirea sa.

La această cerere, care reprezintă o plângere prealabilă, pârâta a răspuns prin adresa nr. 31517/08.11.2010, arătând că măsura contestată a fost corect aplicată. Aceasta a susținut că prin procesul-verbal de contravenție reclamanta a fost sancționată, în calitate de operator de transport, pentru săvârșirea contravenției prevăzute de art. 57² lit. b) din O.U.G. nr. 109/2005. Săvârșirea acestei contravenții constituie, conform art. 6 alin. (6¹) pct. 1 din OMTCT nr. 1892/2006, încălcări grave ale legislației. De asemenea, au fost invocate și dispozițiile art. 18 alin. (2) lit. c) din O.U.G. nr. 109/2005 care prevăd: „condiția de onorabilitate, în sensul prezentei ordonanțe de urgență, se consideră ca fiind îndeplinită dacă persoana desemnată: c) nu a îndeplinit funcția de persoană desemnată pentru un operator de transport sau o întreprindere care a fost sancționat/sancționată pentru încălcări grave ale legislației cu privire la: condițiile de plată și de angajare; condițiile de desfășurare a operațiunilor de transport rutier, în special în ceea ce privește regulile referitoare la perioadele de conducere și de odihnă ale conducătorilor auto, încărcarea vehiculelor, utilizarea în condiții de siguranță a vehiculelor rutiere, siguranța rutieră și protecția mediului.” și dispozițiile art. 6 alin. (2) din Normele aprobate prin OMTCT nr. 1892/2006 care stabilesc că „în situația în care persoana desemnată să conducă permanent și efectiv activitatea de transport rutier nu mai îndeplinește această funcție sau nu mai sunt îndeplinite prevederile alin. (2) al art. 18 din

O.U.G. nr. 109/2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 102/2006, cu modificările și completările ulterioare, operatorul de transport rutier are obligația înlocuirii acesteia în termen de 60 de zile; în această perioadă condițiile de competență profesională și onorabilitate ale operatorului de transport rutier se consideră îndeplinite.”

Reclamanta a depus la dosarul cauzei o decizie de numire a persoanei desemnate să conducă permanent și efectiv activitatea de transport din data de 01.04.2010, prin care dl. L. ar fi fost numit în această funcție. Cu toate acestea, față de înscrisurile depuse de pârâtă, provenind de la reclamantă, s-a constatat că, în fapt, dl. L. a exercitat funcția de persoană desemnată să conducă permanent și efectiv activitatea de transport anterior datei de 01.04.2010, ocupând funcția menționată și la data constatării contravenției, decizia menționată fiind întocmită pro cauza. Această concluzie este susținută și de faptul că decizia are ca nr. de înregistrare 102, eliberată fiind la data de 01.04.2010, în vreme ce o adresă emisă la data de 03.02.2010, deci anterior deciziei de numire, are număr 110.

Astfel, prin adresa nr. 110/03.02.2010, reclamanta a comunicat pârâtei că, începând cu data de 03.02.2010 d-na S.F. nu mai este persoana desemnată, întrucât aceasta este în concediu de îngrijire a copilului.

Prin Certificatul de competență profesională pentru transport rutier național și internațional de marfă nr. 0004834, la data de 20.02.2010, pârâta a certificat faptul că dl. L. a promovat examenul susținut, fiind abilitat să-și pună în valoare competența profesională într-o întreprindere de transport rutier de marfă. În aceste condiții, nu se poate reține că la data constatării contravenției prin proces-verbal de contravenție, dl. L. nu era persoană desemnată, iar măsura dispusă de ARR este una corectă, susținerile reclamantei fiind nefondate.

Raportat la considerentele expuse, în temeiul art. 2 și art. 18 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, instanța a respins acțiunea formulată de reclamantă.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamanta SC L. SRL criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie. În dezvoltarea motivelor de recurs a arătat că prima instanță nu a avut în vedere înscrisurile depuse și starea de fapt ce rezultă din acestea, din care reiese faptul că nu i se poate retrage dreptul dl. L. de a îndeplini funcția de persoană desemnată să conducă activitatea de transport rutier pe o perioadă de 2 ani, deoarece acesta nu îndeplinea la data

săvârșirii contravenției – 9.03.2010 – această funcție, fiind numit abia în data de 1.04.2010.

Intimata pârâtă nu a depus la dosar întâmpinare. În ședința publică din 20.03.2012 a invocat excepțiile lipsei de obiect și a lipsei de interes arătând că a expirat termenul de 2 ani pentru care s-a luat măsura contestată.

În baza art. 137 alin. (2) C. proc. civ. instanța le-a unit cu fondul cauzei. Deliberând cu prioritate asupra excepțiilor invocate, Curtea a reținut că acestea sunt nefondate. Obiectul prezentului recurs este reprezentat de analiza legalității și temeinicie sentinței civile pronunțate de Tribunalul Brașov, Secția comercială și de contencios administrativ. Recursul nu este lipsit de obiect. De asemenea, nici acțiunea nu este lipsită de obiect, actul administrativ contestat nefiind revocat sau desființat. Interesul este folosul personal, direct urmărit de parte în promovarea căii de atac. Reclamantei i s-a respins la fond acțiunea, în consecință are interes în declararea recursului și analizarea de către o instanță superioară celei care a pronunțat hotărârea atacată a motivelor sale. Față de aceste considerente, Curtea a respins cele două excepții invocate de intimata pârâtă.

Analizând actele și lucrările dosarului, sentința civilă, probele noi administrate raportat la motivele de recurs invocate, Curtea a constatat că recursul reclamantei este fondat.

Reclamantei i s-a comunicat prin adresa nr. 8870/22.09.2010, că, având în vedere procesul-verbal de contravenție prin care a fost sancționată pentru săvârșirea contravenției prevăzute la art. 57² lit. b) din O.U.G. nr. 105/2005 și, în conformitate cu prevederile art. 18 alin. (2) lit. c) din O.U.G. nr. 109/2005, coroborat cu art. 6 alin. (6¹) pct. 1 din Normele aprobate prin OMTCT nr. 1892/2006, nu mai este îndeplinită condiția de onorabilitate pentru obținerea licenței de transport în cont propriu iar dl. L. nu mai poate îndeplini funcția de persoană desemnată să conducă permanent și efectiv activitatea de transport rutier pe o perioadă de 2 ani, de la data de 11.03.2010. Această măsură luată împotriva domnului L. a fost contestată.

Singurul aspect care nu a fost corect reținut de către prima instanță este data numirii dl. L. de a îndeplini funcția de persoană desemnată să conducă activitatea de transport rutier în cadrul reclamantei. Din înscrisurile depuse în recurs, existente în dosarul de la pârâtă, rezultă că susținerea reclamantei recurente referitoare la data numirii în funcție este cea corectă, și nu cea susținută de pârâtă și reținută de prima instanță. Astfel, prin adresa nr. 110/3.02.2010, se aduce la cunoștința ARR Brașov că din data de 3.02.2010 persoana desemnată

să conducă activitatea de transport rutier în cadrul reclamantei, respectiv doamna S.F. este în concediu de îngrijire copil.

În conformitate cu dispozițiile art. 6 alin. (2) din Ordinului MTCT nr. 1892/2006 se declanșează procedura de concurs pentru înlocuirea persoanei desemnate să conducă activitatea de transport rutier în cadrul reclamantei. Se constată că termenul de 60 de zile, în care operatorul de transport rutier are obligația înlocuirii acesteia este respectat. În data de 20.02.2010 se confirmă că L. a promovat examenul susținut. După promovarea examenului acesta trebuie să îndeplinească anumite cerințe obligatorii, să efectueze vizita medicală, testarea psihologică și să depună cazierul judiciar. Aceste înscrisuri poartă datele de 29.03.2010, respectiv 31.03.2010. Doar după obținerea tuturor avizelor și documentelor necesare se realizează numirea dl. L. de a îndeplini funcția de persoană desemnată să conducă activitatea de transport rutier în cadrul reclamantei, începând cu data de 1.04.2010.

Este pertinentă apărarea reclamantei că nu poate fi sancționată o persoană pentru fapte săvârșite anterior exercitării, în condiții legale, a funcției respective. Decizia de numire nu este întocmită pro cauza cum susține pârâta, aceasta poartă numărul de înregistrare la ARR Brașov, se regăsește în dosarul acesteia depus și în copie în prezentul litigiu.

Pentru aceste considerente, Curtea în temeiul art. 312 alin. (1) și (2) C. proc. civ. raportat la art. 304¹ C. proc. civ. a admis recursul, a admis acțiunea formulată de reclamanta SC L. SRL în contradictoriu cu pârâta A.R.R. – Agenția Brașov și, în consecință, a dispus anularea măsurii stabilite prin adresa nr. 8870/22.09.2010 și menținută prin adresa nr. 31517/8.11.2010, emisă de pârâtă cu privire la retragerea dreptului dl. L. de a îndeplini funcția de persoană desemnată să conducă activitatea de transport rutier pe o perioadă de 2 ani. A respins excepțiile lipsei de obiect și a lipsei de interes invocate de intimata pârâtă A.R.R. – Agenția Brașov.

3. Suspendarea actului administrativ. Condițiile legale

Legea nr. 554/2004, art. 2 alin. (1) lit. t) și ș)

Cazul bine justificat, definit de art. 2 alin. (1) lit. t) din Legea nr. 554/2004, poate fi determinat de rezoluția de neîncepere a urmăririi penale dispusă de procuror în privința pretinselor condiții frauduloase în care recurenta reclamantă ar fi obținut actele medicale necesare înnoirii permisului de conducere, rezoluția procurorului răsturnând raționamentul din ordinul (actul

administrativ) prin care instituția prefectului a anulat permisul de conducere al reclamantei. Condiția pagubei iminente, în accepțiunea art. 2 alin. (1) lit. ș) din Legea nr. 554/2004, este îndeplinită dacă reclamanta probează, prin mijloacele de probă prevăzute de lege, că prin suspendarea permisului de conducere, a dreptului de a conduce, aceasta se află în situația de a nu își mai putea îndeplini atribuțiile de serviciu, cu consecința pierderii locului de muncă și, implicit, a salariului aferent acestui loc de muncă, adică în fața unui prejudiciu material viitor, dar previzibil.

Decizia nr. 2081/R/14.10.2011 (S.G.B.)

Prin sentința civilă nr. 3526/CA/12.09.2011 a Tribunalului Brașov, Secția comercială și de contencios administrativ a fost respinsă acțiunea reclamantei, în contradictoriu cu pârâta instituția Prefectului județului Brașov, având ca obiect suspendarea executării actului administrativ.

Pentru a pronunța această sentință, instanța de fond a reținut că prin ordinul nr. 560/10.08.2011, emis de pârâtă s-a dispus suspendarea executării dreptului de a conduce autovehicule de către reclamantă. Temeiul emiterii acestui ordin a fost menționat ca fiind art. 103 alin. (8) și art. 114 alin. (1) din O.U.G. nr. 195/2001 privind circulația pe drumurile publice, precum și art. 26 alin. (1) din Legea nr. 340/2004, republicată. Motivul emiterii acestui ordin a fost împrejurarea că fișa medicală folosită de reclamantă pentru eliberarea noului permis de conducere nu figurează în evidențele emitentului Spitalului clinic județean Brașov.

Este cunoscut că actul administrativ se bucură de prezumția de legalitate precum și faptul că actul administrativ unilateral este el însuși titlu executoriu, neexecutarea lui fiind contrară unei bune ordini juridice, într-un stat de drept și o democrație constituțională. În consecință, suspendarea actului administrativ, ca operație juridică de întrerupere vremelnică a efectului acestuia, apare ca o situație de excepție de la regula executării din oficiu (*executio ex officio*).

Prin Legea contenciosului administrativ s-au instituit proceduri speciale de suspendare a executării actului administrativ prevăzute de art. 14 și art. 15 din Legea nr. 554/2004, atât în faza procedurii prealabile prevăzute de art. 7 din lege, cât și în faza sesizării instanței cu cererea de anulare a respectivului act administrativ.

Articolul 14 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, invocat de reclamantă, prevede că, în cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, după sesizarea, în condițiile art. 7, a autorității publice care a emis actul sau a autorității ierarhic superioare, persoana vătămată

poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral până la pronunțarea instanței de fond. În cazul în care persoana vătămată nu introduce acțiunea în anularea actului în termen de 60 de zile, suspendarea încetează de drept și fără nicio formalitate.

Pentru a se dispune în acest sens este necesar, așadar, a fi întrunite cumulativ doua cerințe. Prima dintre acestea constă în existența unui caz bine justificat, ceea ce presupune existența unei puternice îndoieli asupra prezumției de legalitate a actului administrativ contestat. Potrivit prevederilor art. 2 alin. (1) lit. t) din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, cazul bine justificat este definit de legiuitor ca fiind constituit din acele împrejurări legate de starea de fapt și de drept care sunt în măsură să producă instanței o îndoială serioasă în privința actului administrativ atacat. Astfel, existența unui caz bine justificat poate fi reținută dacă din împrejurările cauzei ar rezulta o îndoială puternică și evidentă asupra prezumției de legalitate, care constituie unul dintre fundamentele caracterului executoriu al actelor administrative.

Tribunalul are, însă, numai posibilitatea sa efectueze o cercetare sumară a aparenței dreptului, întrucât în cadrul procedurii prevăzute de lege pentru suspendarea executării actului administrativ nu poate fi prejudecat fondul litigiului.

Ca regulă, natura măsurii dispuse prin actul atacat nu constituie, prin ea însăși, un caz bine justificat. Se observă că reclamanta a invocat, ca motiv de nelegalitate în susținerea cazului bine justificat, faptul că actul administrativ nu ar fi întemeiat în drept, fiind indicat greșit anul emiterii O.U.G. nr. 195/2002, ca fiind 2001. Este evident că o atare eroare materială asupra anului emiterii ordonanței, care a și fost îndreptată din oficiu de pârât prin ordinul nr. 590/19.08.2011, nu constituie un caz bine justificat în accepțiunea art. 2 alin. (1) lit. t) din Legea nr. 554/2004, care să impună suspendarea actului administrativ în discuție, mai ales că a fost menționată denumirea actului normativ, respectiv că acesta privește circulația pe drumurile publice.

De asemenea, reclamanta a invocat faptul că prevederile art. 103 alin. (8) din O.U.G. nr. 195/2002 trebuie interpretate în conformitate cu jurisprudența CEDO și cu art. 20 alin. (2) din Constituție, suspendarea dreptului de a conduce putându-se dispune pentru un anumit termen, și nu pe o perioadă determinată. În susținerea celor menționate mai sus, reclamanta a depus la dosar o hotărâre judecătorească care a făcut aplicarea acestui principiu, respectiv a soluției pronunțate de CEDO în cauza *Escoubet c. Belgia*. Se observă cu ușurință, din chiar

conținutul sentinței judecătorești ce a făcut aplicarea hotărârii CEDO invocate de reclamantă, că instanța europeană a avut în vedere ipoteza suspendării permisului de conducere pe o perioadă mai mare, fără însă a fi investită instanța de judecată pentru a dispune suspendarea dreptului de a conduce. Or, în cazul reclamantei, pârâțul a formulat acțiune în instanță nu doar pentru suspendarea dreptului de a conduce, ci chiar pentru anularea permisului de conducere apreciat a fi fost preschimbat de reclamantă cu încălcarea normelor legale, respectiv invocându-se faptul că fișa medicală predată de aceasta și purtând parafa spitalului nu figurează ca fiind emisă în evidențele Spitalului clinic județean Brașov.

Tribunalul a reținut și faptul că reclamanta nu a indicat în cuprinsul cererii de chemare în judecată nicio explicație cu privire la neînregistrarea fișei medicale în evidențele Spitalului clinic județean Brașov, nefăcând vorbire despre acest aspect nici în plângerea prealabilă adresată pârâțului. Doar în cadrul dezbaterilor orale asupra fondului, întreat fiind de instanță cu privire la această chestiune, apărătorul reclamantei a menționat că vina neînregistrării fișei medicale nu aparține reclamantei, ci spitalului. De asemenea, nici din înscrisurile trimise la dosar de Parchetul de pe lângă Judecătoria Brașov nu rezultă un atare aspect.

În urma unui control privind verificarea autenticității fișelor medicale tip falsificate ori contrafăcute în scopul eliberării ori preschimbării permiselor de conducere, măsura suspendării a fost aplicată prin ordinul nr. 56010.08.2011 emis de pârât, în conformitate cu art. 103 alin. (8) raportat la art. 114 alin. (1) lit. e) din O.U.G. nr. 195/2002. Aceste dispoziții normative au în vedere obținerea permisului de conducere cu încălcarea normelor legale, adică, în speță, prin prezentarea la Serviciul public comunitar regim permise de conducere și înmatriculare a vehiculelor a unei fișe medicale despre care a rezultat că nu există înregistrată în evidențele emitentului Spitalului clinic județean Brașov, așa cum rezultă din răspunsul emis de respectivul spital.

Din adresa Serviciului public comunitar regim permise de conducere și înmatriculare a vehiculelor rezultă că reclamantei i s-a eliberat (preschimbat) permisul și în baza fișei medicale de mai sus. Sub acest aspect, faptul că reclamanta a efectuat ulterior, în data de 02.06.2011, un alt control medical în alt centru medical nu creează prezumția că actul administrativ în discuție ar fi nelegal emis, astfel încât să se impună suspendarea lui.